

HOMENATGE NOCES D'OR MATRIMONIALS 2018

Reina i dames de les festes, membres de la Corporació Municipal, senyores i senyors.

Hui commemorem la història de les 34 parelles que ens acompanyen ací, veïns i veïnes de Vila-real que han fet seua la frase de l'escriptora Emily Dickinson: *"Tot el que sabem de l'amor és que l'amor és tot el que hi ha"*. Al menys per a vostés, per a les parelles que ens acompanyen, l'estima ha sigut l'element central de les seues vides. I així ho confirma el fet que hui estiguem amb vostés celebrant el seu aniversari de boda, 50 anys després.

Era 1968 quan es van comprometre a construir junts una vida en comú, i ara, en maig de 2018, podem comprovar que ho han aconseguit. Enguany celebren les noces d'or. Un metall que és símbol de fortalesa i de puresa i que té un valor únic i especial. Per tant, representa a la perfecció els atributs que han acompanyat el seu matrimoni al llarg d'estos anys.

Permetem que els conte una xicoteta història. Va passar ara fa 130 milions d'anys, que es diu prompte. Quan per ací no hi havia ni fàbriques de ceràmica, ni Termet, ni plaça de la Vila, i sols els dinosaures poblaven la terra, també el que ara és la província de Castelló.

Esta història tracta sobre dues estrelles concretes d'aquella època, que encara que no s'ho creguen, tenen molt a vore amb el que celebrem hui ací. Ho diuen vora 3.500 científics de tot el món, també valencians per cert, que han fet un descobriment històric a finals del 2017, dins d'un projecte internacional anomenat Ligo-Virgo. Ells han comprovat, gràcies a una xarxa d'observatoris, que en aquella època de la que els parlava hi van haver dues estrelles de neutrons, molt lluny d'ací, que durant anys i anys van anar apropant-se l'una a l'altra. Com dues persones que connecten i volen estar ben propet perquè s'atrauen, com vostés mateixa quan començaven a ser novios. Doncs bé, eixes

dues estrelles es van apropar tant i tant que finalment van arribar l'una a l'altra i es van fondre en una sola, com vostés van fer al prendre la decisió de casar-se, sent no ja dos individus sinó un sol amb el millor dels dos.

Aquelles dues estrelles es van unir en un xoc que els científics han comparat amb estes paraules: *“El major castell de focs que mai es puguen imaginar”*. Més inclús que els de les nostres festes... imaginem!! Doncs bé, d'aquell xoc, d'aquella unió, es va llançar en totes direccions, també cap ací, allò tan valuós del que parlàvem abans. L'or. Cap a tot l'univers van eixir disparades tones i tones i més tones d'or i, per primera vegada, l'or va aparèixer a la nostra Terra, on fins eixe moment no existia.

Eixe or que vostés van lluir en les seues aliances el dia que es van casar. Eixe or que simbolitza els 50 anys de casats, com un fet únic i valuossíssim. L'or que hi ha al món va nàixer d'aquell singular encontre entre dues estrelles. I l'or que hi ha al món és el que hi ha, és difícil de trobar; no es coneix cap altre metall a partir del qual se'n puga fabricar més. També vostés, els matrimonis que hui homenatgem, semblen tindre eixa fórmula màgica i misteriosa que fa de la seua relació un fet únic i irrepetible.

En estos anys han construït una ferma relació, unida pels afectes més estrets, que van començar en la dècada dels 60 i que es van segellar amb el matrimoni l'any 1968. I quin any, veritat? Un any emblemàtic que per a vostés va suposar l'inici de la vida en comú, els fonaments de la família que han construït al llarg de mig segle de trajectòria compartida, en un entorn mundial que avançava a passes agegantades.

La gent que va viure aquell any i concretament el mes de maig el recordarà lògicament per ser el mes de les nostres festes de Sant Pasqual, amb la reina Delfina Roig Font de Mora. Però també perquè el món s'impulsava amb les revoltes estudiantils iniciades a França i que després s'estendrien a altres països, amb la voluntat de lluitar contra allò establert. A Espanya també, i

encara que en molta menor mesura que en països veïns tenint en compte la situació que es vivia al país, els joves espanyols també es volien fer sentir. El 18 de maig, en plenes festes de Sant Pasqual, la Universitat Complutense de Madrid acollia un concert de Raimon, un acte considerat a l'època com revolucionari. Sonaven les cançons de Raimon, però també sonaven d'altres que sens dubte també han marcat la memòria sonora de tots els que estem ací. Per què... què em diuen si jo els dic *La, la, la?* I és que eixe any, el 1968, Massiel guanyava Euorovisión amb eixa cançó.

Tenien vostés tocadiscos (picú) l'any que es van casar? Si en tenien, potser recorden que també eixe any sonava molt una lletra que deia *Mi vida comienza cuando te conocí*. Se'n recorden? Era Marisol interpretant *Corazón contento*.

Els joves que vostés eren en aquell moment segur que ballaven totes estes cançons, però al món d'aquella època no tot era ball i una mirada al voltant ens retornava a la realitat. Era una època difícil i convulsa també fora de les nostres fronteres. Eixe any van assassinar Martin Luther King i Robert Kennedy. La guerra de Vietnam continuava, i Estats Units i el bloc oriental estaven immersos en plena guerra freda i els experiments nuclears.

També els vila-realencs ens trobàvem immersos en els nostres propis problemes. Un dels més grans, ho recordaran molt bé, la nacional 340, que creuava la nostra ciutat deixant darrere de si un reguer d'accidents. Les cròniques de l'època ja deien que esta travessia era la ruta més transitada de la província, amb milers de conductors tant de Vila-real com dels pobles del voltant. Ja en aquells moments es començava a reclamar un desviament de la nacional, que arribaria encara molts anys després.

La intensitat del trànsit era també signe d'una altra cosa molt més positiva. Vila-real creixia. Teníem ja 35.000 habitants i els articles periodístics d'aquell temps deien així "*Superado ya su concepto de pueblo grande, Vila-real es una ciudad en marcha*". Com hui, una ciutat que avança. Una definició que posa de

manifest l'enorme evolució que va viure la ciutat en aquella època, convertida en una potència ceràmica, sense oblidar la faceta agrària. De fet, aquell va ser també l'any que es comença a treballar en la creació del que després seria l'Escola de Capacitació Agrària.

Vila-real evolucionava. En el seu segon any d'existència, l'Institut d'Ensenyança Mitjana, el nostre institut Francesc Tàrraga, multiplicava els alumnes fins arribar a quasi 700, la majoria d'ells de Vila-real però també d'altres pobles veïns com Borriana, Betxí o la Vall d'Uixó, deixant ben clara, fa ja mig segle, la vocació de capitalitat de serveis que sempre ha tingut la nostra ciutat.

Eren anys també d'avanços en infraestructures i serveis. Es començava a projectar la urbanització del carrer Jose Ramón Batalla perquè deixara de ser el barranquet que separava la ciutat en dos parts. Seguien les obres de l'Escola Concepció Arenal, de la piscina del Termet, i del temple de Sant Pasqual.

Els qui també estaven en obres eren vostés, els joves matrimonis de 1968. Perquè ho tenien tot per fer, i amb constància, paciència i creativitat anaven posant els pilars d'eixa casa que des d'eixe moment era la seua vida en comú. Perquè clar, ara els joves de hui en dia, quan es casen, si ho fan, sol ser després d'un temps de convivència; un temps en el qual ja han tingut temps, de vegades anys, de viure baix el mateix sostre i de conèixer-se millor l'un a l'altre. Ja han tingut la possibilitat de valorar més el caràcter de cada un, i de descobrir les seues virtuts i defectes. De saber si eixa persona és de matinar o de gitar-se tard, si li agrada més menjar plat de cullera o un bon tros de carn, si és sorollosa o silenciosa, si és una persona detallista o per contra té una memòria de peix. Amb tot açò, les parelles es coneixen, conviuen, aprenen a voler-se i respectar-se i potser un dia, decideixen segellar la seua relació amb una boda.

Però en el cas de vostés, la cosa anava al revés. Primer u es casava, i després, ja es convivia. I sense haver passat mai tant de temps junts, sense haver estat l'un al costat de l'altre les 24 hores del dia, havien d'aprendre tot

l'un de l'altre i havien de construir una llar. La seua llar. Autèntica, única i irreplicable. La llar que després s'ompliria dels jocs i les rialles dels primers fills i, més recentment, també dels nets. Hui és dia de felicitar-los perquè és evident que ho han aconseguit.

Este mig segle de vida junts ha sigut mig segle d'aprenentatge, tant sobre vostés mateixa com sobre les seues parelles. Un viatge de 50 anys que els ha dut per un camí en el que han descobert moltes coses.

Han descobert la paraula confiança. És dir, la indiscutible certesa que l'altra persona no els fallarà, i que vostés estaran totalment compromesos també en procurar el benestar d'eixa persona.

La paraula respecte, eixe ingredient bàsic de tota relació que fa que els dos membres del matrimoni se senten valorats per allò que són, que fan o que diuen. Tant si l'altre membre de la parella comparteix el mateix punt de vista com si no.

La paraula constància, que fa que cada dia, en eixir de nou el sol, la parella es mantinga igual de ferma que el dia anterior en la seua voluntat de romandre junt a la persona estimada. Eixe i tots els dies de la seua vida.

De tots eixos importants valors, no sols han sigut vostés els beneficiaris, sinó que amb el seu exemple han aconseguit ser un estímul per a la resta, per als amics i familiars que els envolten. Tant per a les generacions que els han precedit com per a les que els succeeixen, són vostés, amb els seus anys d'experiència en el matrimoni, un referent en el que mirar-se que els recorda que l'amor és el motor vital més poderós.

Diuen que la veterania és un grau i sí que ho és, també en qüestions d'amor. Si escrigueren vostés un llibre sobre la seua història, trobaríem centenars d'exemples que podrien servir als demés per aplicar-los quan els feren falta.

Perquè en estes cinc dècades vostés han sabut voler-se i escoltar-se, han sabut conrear i recollir. Però també han hagut de mostrar la seua fortalesa i el seu coratge quan les coses no venien de cara; quan la vida els presentava reptes que potser al principi semblaven insalvables, però que han aconseguit traure endavant. Per això són un exemple per als demés.

Així que, si no escriuen eixe llibre, almenys compartisquen les seues històries amb aquells que els envolten, amb els seus éssers volguts, perquè tots puguen gaudir de la seua saviesa. No s'ho callen, tenen molt que compartir i del que sentir-se orgullosos, i qui sap si un dels seus consells, dit a temps, pot ser una llum inspiradora per a algú del voltant que ho puga necessitar.

La nostra societat necessita persones com vostés. Amb llargues trajectòries, capaços de traslladar-nos, en unes poques paraules, la intel·ligència i la saviesa de tota una vida. En este cas, les primeres passes, el seu caràcter i constància va saber dur-lo tot a bon terme. Fins arribar a estes noces d'or, eixe or que ve d'aquelles dues estrelles de fa més de 100 milions d'anys i que en vostés brilla d'una manera especial.

L'escriptor francès Stendhal va dir una vegada: *“L'home que no ha estimat apassionadament, ignora la meitat més preciosa de la seua vida”*. Vostés, sens dubte, han tingut l'enorme sort de descobrir eixa valuosa meitat. La tenen assegurada al seu costat.

Felicitats a tots vostés, i moltes gràcies a tots els assistents, senyores i senyors pel seu interès i la seua presència.